INTERVIUL SĂPTĂMÎNII

ALEXANDRU ENE

„NEGLIJĂM PREA MULT ABECEDARUL FOTBALULUI“

Acum 11 ani, la Cluj, în timpul preliminariilor „ediției românești“ a turneului U.E.F.A., l-am întîlnit pe antrenorul juniorilor sovietici, Paramonov. După ce ne-am prezentat, prima întrebare nu a pus-o reporterul, ci antrenorul:

— Ce mai face Ene?

...Acum 7 ani, după turneul final al campionatului mondial din Anglia, colegul nostru, Eftimie Ionescu, ne povestea: **„În Anglia l-am întîlnit pe Iașin. Aflînd că sînt ziarist român, el a început convorbirea întrebîndu-mă:**

— Ce mai face Ene?

...Acum o lună, aflîndu-mă la Plovdiv, pentru meciul Bulgaria — U.R.S.S., l-am cunoscut pe noul antrenor al echipei naționale sovietice, Evgheni Goreanski. Și de astă dată, prima întrebare a interlocutorului sovietic a sunat la fel:

— Ce mai face Ene?

Interviul acestei săptămîni intenționează să răspundă, dacă vreți, curiozității firești stîrnite de întrebarea lait-motiv. Bineînțeles, că acesta nu este singurul... motiv. Și asta în primul rînd pentru că fostul internațional Alexandru Ene este vicepreședinte al clubului sportiv Dinamo...

— Aș vrea să vă rog să-i lămuriți, în primul rînd, pe cititorii mai tineri ai revistei noastre în legătură cu întrebarea lait-motiv a lui Paramonov, Iașin și Goreanski.

— E destul de mult de atunci. Plecasem în Uniunea Sovietică, împreună cu echipa națională de fotbal, care juca sub numele selecționatei divizionare. În cursul acelui turneu destul de lung, care ne-a purtat de la Moscova la Tbilisi și de la Tbilisi la Leningrad, am jucat patru meciuri. (Să fac precizarea că e vorba de anul 1953). În primul meci am jucat cu Dinamo Moscova... Cu faimosul Dinamo Moscova... Am pierdut cu 1—2. În poartă era nu mai puțin faimosul Iașin. Și eu am avut mulțumirea de a fi marcat un gol în poarta lui Iașin. Apoi am plecat la Tbilisi, pentru Dinamo, din localitate, care nu era mai puțin faimos. Și am cîștigat cu 2—1. Și am avut bucuria de a înscrie ambele goluri. În al treilea meci am jucat la Leningrad, împotriva lui Zenit. Rezultatul a fost 2—2. Ambele goluri le-am înscris eu. În sfîrșit, în al patrulea meci, cu Spartak, la Moscova, am cîștigat cu 2—1. Un gol l-a înscris Serfozo, iar pe celălalt, eu. Așa stînd lucrurile, am rămas și eu în mintea spectatorilor și fotbaliștilor sovietici. Dar, numele se uită. Din fericire, în 1957, am avut prilejul să revin pe scena fotbalului sovietic. Jucînd meciul internațional U.R.S.S. — România, la Moscova, am reușit un frumos rezultat de egalitate. Golul nostru l-am înscris eu. Pe cel al sovieticilor l-a marcat tînărul (pe atunci) Strelțov. După cum vedeți, **golul este un excelent mijloc de reclamă. Din păcate, acest lucru se cam uită astăzi.**

— V-aș ruga, dat fiind meciul nostru cu U.R.S.S., de la Kiev, să amintiți „11“-le care a reușit acel frumos 1—1 la Moscova.

— Toma — Zavoda II, Apolzan, Neacșu — Călinoiu, Bone — Vasile Anghel, Constantin, Ene I, Ozon, Tătaru. Privind formația, acel 1—1 încetează să mai fie o surpriză.

— Sînt absolut de acord cu dv. Și sper că sînteți de acord să trecem la „zilele noastre“. Îmi închipui că e mult mai ușor să înscrii goluri decît să conduci o echipă de fotbal. V-aș întreba direct: cum explicați faptul că o echipă ca Dinamo reușește, pînă acum, doar 24 de puncte din 40 posibile în actuala ediție a campionatului?

— V-aș putea răspunde pentru promovarea tineretului... Are cîțiva jucători din grădina proprie... Dar un mare club de fotbal nu se poate baza numai pe grădina sa proprie. Nicăieri în lume nu este așa... Repet, însă, numărul jucătorilor de valoare este foarte redus. Dacă v-aș spune că am fi vrut să-l luăm pe Negoescu de la Buzău, cred că am spus totul.

— Acceptînd ideea că Dinamo are unele valori inegale în echipă, trebuie să admitem, că, totuși, prestația celor 24 de puncte (din 40 posibile) este sub așteptări.

— Este. Jucătorii fruntași de la Dinamo au obosit puțin de pe urma participării masive și totale (ca efort) la rezultatele bune ale echipei naționale din ultimii 4—5 ani.

• SPECTATORII SOVIETICI ÎMI REȚIN NUMELE PENTRU CĂ AM MARCAT ÎN FAȚA LOR 7 GOLURI DIN 8 • NUMĂRUL JUCĂTORILOR NOȘTRI DE MARE VALOARE ESTE FOARTE REDUS • ÎN FOTBALUL ROMÂNESC S-A UITAT LUCRUL CEL MAI IMPORTANT: ȘUTUL LA POARTĂ.

prin driblinguri prelungite, care să „ascundă mingea“ (sau răspunsul direct), dar prefer să dau o replică apropiată de stilul de joc al fotbalistului Ene. Avem o echipă cu nume, avem cîțiva jucători buni, dar și unele puncte foarte slabe. Cu inegalitățile din echipa noastră nu se pot obține rezultate prea bune. Dinamo vrea să fie o echipă de talie internațională, a și proiectat acest lucru, dar realitățile sînt mai aspre.

— De ce?

— Pentru că numărul jucătorilor de valoare din țara noastră este foarte, foarte redus. Dinamo a muncit mult Astăzi, în echipa Dinamo, doar Dinu mai poate fi considerat la nivelul de acum 2 ani. Ceilalți patru internaționali de bază — Lucescu, Radu Nunweiller, Dumitrache și Deleanu — au marcat unele scăderi de formă pe care nu le putem trece cu vederea. Să sperăm, însă, că, așa cum se întrezărește în cazul Dumitrache, ei își vor recăpăta forma maximă, dat fiind că sînt realmente la vîrsta apogeului.

— Cum priviți raporturile dintre echipa națională și cluburi?

— Dinamo a făcut întotdeauna totul pentru echipa națională și va face în continuare. Noi știm foarte bine că echipa națională este principalul mijloc de afirmare a fotbalului românesc. Se spune în general că o echipă națională puternică se poate face doar pe baza unor cluburi puternice. La noi nu e chiar așa. Cluburile nu sînt foarte puternice. Nici echipa națională nu e foarte puternică, dar, oricum, există un decalaj valoric în favoarea echipei naționale. Eu cred că echipa națională trebuie sprijinită cu toată căldura, în continuare. Mai ales că, repet, numărul jucătorilor de valoare este redus. Pe vremea mea, jucătorii de valoare erau incontestabil mai mulți. Existau întotdeauna mai mulți jucători pe un post. Astăzi, în schimb, dacă ți se accidentează o extremă — de fapt am și uitat ce este aceea o extremă — trebuie să apelezi la un jucător de mijloc pe care să-l botezi extremă.

— Cum explicați numărul redus al jucătorilor de valoare?

— Și la această întrebare se „driblează“ prea mult cu răspunsurile. Eu am să răspund direct. În ultimii ani, fotbalul cere din ce în ce mai mult. Pe de altă parte, și școala cere din ce în ce mai mult. Din păcate, ziua a rămas tot de 24 de ore. Morala? În măsura în care ziua nu se poate prelungi, trebuie luate unele măsuri speciale, mai moderne, care să permită unui fotbalist să crească mai repede.

— Pentru că am ajuns la capitolul creșterii fotbalistului, aș vrea să-mi spuneți ceva în legătură cu munca antrenorilor noștri.

— Munca unui antrenor poate fi apreciată în 14 mii de feluri. Un antrenor are succese pentru că e blînd, altul — pentru că e aspru; un antrenor are succese pentru că nu schimbă formația; altul, în schimb, obține victorii pentru că schimbă formația; un antrenor are succese pentru că vorbește mult; altul — pentru că vorbește puțin. Și așa pot să continui pînă mîine. Cert este că antrenorii de astăzi sînt mai bine pregătiți, din punct de vedere teoretic, decît cei de ieri. Dar, dacă ar fi să le reproșezi ceva, m-aș gîndi la un reproș general. În fotbalul nostru de astăzi, s-a uitat lucrul cel mai important: trasul la poartă. Cînd spun asta, nu mă gîndesc doar la faptul că eu am marcat goluri. Mă gîndesc în primul rînd, la această problemă de pe poziția conducătorului unei echipe. Astăzi, la antrenamentele echipelor noastre, trasul la poartă cedează tot mai mult teren. În numele unei pretinse variații necesare antrenamentului, jucătorii nu mai trag la poartă. Iar un fotbalist care nu trage la poartă e ca un ziarist care nu știe alfabetul sau ca un croitor care nu știe să țină acul în mînă. Trasul la poartă trebuie să fie principalul obiectiv (imediat) în întreaga metodică a antrenamentului nostru de fotbal. Deseori rămînem uimiți, la televizor, văzînd în rezumatele filmate englezești șuturile foarte puternice de pe terenurile din insulă. Știți de ce se întîmplă asta? Pentru că fotbaliștii englezi, mai puțin dornici de variație cu orice preț în antrenament, știu să nu neglijeze abecedarul fotbalului, adică șutul la poartă.

— Ce-i urați echipei naționale la Kiev?

— Să părăsească terenul epuizată. Numai astfel, indiferent de rezultat, ea va pregăti bine meciul cu Albania.

Ioan CHIRILA

PRIM PLAN

RADU

Despre Radu, înaintașul Argeșului, se spune în Trivale că e locotenentul lui Dobrin. Nu știm prea bine ce vrea să însemne vorba asta, dar e sigur că Dobrin are o afecțiune specială pentru sfiosul său prieten Radu.

Dobrin, împreună cu Radu, constituie piese grele pentru F.C. Argeș. Crescuți pe același teren, cei doi fotbaliști au urmat ascensiuni diferite. Dobrin a reușit „să se ducă“, Radu, — mai puțin.

Și, totuși, Radu este unul din jucătorii de bază ai Argeșului, unul dintre cei care își dublează eforturile cînd lipsește Dobrin, așa cum s-a întîmplat și în ultimele trei etape, care au adus echipa piteșteană în lupta pentru titlu.

Sfiosul Radu a ajuns cîndva în lotul echipei naționale. Antrenorii au văzut în înaintașul argeșean un posibil om de legătură într-un front dominat de izbucnirile lui Dumitrache și Dobrin. Dar, Radu n-a avut puterea să

rămînă. Poate că asta s-a întîmplat din cauza aceleiași sfiiciuni.

Retrăgîndu-se din fața portalului copleșitor al echipei naționale, Radu continuă să se bată în echipa Argeșului. El este mereu omul de care Argeșul are nevoie. Dacă Troi traversează o formă de zile mari, Radu se deplasează ascultător în fruntul atacului. Dacă Jercan are un moment de slăbiciune, Radu îi ia imediat locul, fiind ceea ce se cheamă un excelent om de echipă.

În această echipă a Argeșului, dominată de numele lui Dobrin, de scăpărările din ochi ale lui Olteanu, de eleganța lui Vlad sau de vicleniа lui Marian Popescu, Radu are locul bine stabilit al jucătorului bun la toate, în orice moment.

...Argeșul încearcă din nou marea lovitură. Handicapată realmente de absența lui Dobrin, echipa piteșteană a reușit un veritabil tur de forță, reușind să mascheze lipsa liderului său.

Acum se pune întrebarea: va reuși oare Argeșul să-și continue campania victorioasă numai prin efortul locotenenților de tip Radu? *Cei mai mulți dintre suporterii piteștenilor visează această performanță, în așteptarea revenirii lui Dobrin.*

Recent, Argeșul a primit vestea că Ajax a învins pe Real Madrid, la Amsterdam, cu 2 — 1. „Locotenentul“ Radu a zîmbit sfios, amintindu-și că F. C. Argeș a reușit un rezultat identic împotriva echipei lui Amancio.

Acel 2—1 echivalent cu performanța Ajaxului reprezintă un formidabil stimulent pentru echipa „locotenenților“.

Și poate că Radu va fi jucătorul cel mai îmbărbătat în această ultimă treime a campionatului...

I. CH.